

טיול משפחתי

קניץ קניץ וישם גבול השמורה. מקנה עטור סוף ואקליפטוסים שחים פחם אל המים. גבר בודד נצב על צוק פרפר נשא ומתבונן סביבו המעגן המוצל בגדה מנגד נעזב ואין זכר ליושקיו חוץ מבולוק אבן על השרש המשתרג למרגלות העץ עליו ציר קדם ילד בצבעי אצבעות.

הרחק בעקול הדרך המקיפה את הברכה מבצבצות שתי דמויות. בראש הולך אותו ילד מניף קנה ארץ ובקבוקו אמו עם שקית צידה.

אני קורא אליהם בקול המהדהד בערכה הם מבחינים בי ומחישים צעדיהם הילד פורץ בריצת שמחה מנופף ידים לכל הכוונים

הנה הם חותרים לעברי בין הקוצים מסיטים בזהירות שרביטים סגלים החוסמים את השביל.

לו מקל בידי הייתי נשען עליו שבע עלילות משקיף על התנועה במרחבים מתחמי כנותנאל בומפו בצייור בפזמק העור.

החלקתי

החלקתי בעקשנות על חלקת בשורה המגרה

ולא נעניתי

ובכף ידי חשתי רק את מדקרות קוצי הספרס שננעצו קדם בעורי (דקים פחוט השערה) בגלל קלוף לא זהיר כמו הלטוף הזה

איך גופך

איך גופך נמס ואיך כמהתי למנוחת ראשך על כתפי ואיך לרגע הדפנו מעלינו את החיים

צווד. תזדקק לגוגל מוגל כדי לטהר את גרונך. קרבתי אליך במחול. האם לא יהיה אפשר למשוך אותך אחרי בדרך זו מן המצב שנקלעת אליו?

קרוניאמנטל הכלים! אך אמור לי מי לימד אותך לרקוד.

פאפונא המלאכים בכבודם ובעצמם היו מורי למחול.

קרוניאמנטל המלאכים הטובים או הרעים? אך אין זה משנה, אל תטריח עצמך. לי היו כל המחולות לזרא, חוץ מאחד שהייתי רוצה עוד לדעת, זה שהיוונים הכתירו בשם קורדאקס.

פאפונא אתה עליו, קרוניאמנטל. הבה אם כן נשתעשע. אני שמח שבאתי הנה. אני אוהב עליזות. אני מאושר! ופאפונא, בעיניים נוצצות, עמוקות ומתהפכות, חכך את ידיו וצחק.

קרוניאמנטל אתה דומה לי!

פאפונא לא בהרבה. אני מאושר לחיות, ואתה מבקש נפשך למות ליד המעיין.

קרוניאמנטל אך האושר שאתה מתגדר בו, התשכחו? והתשכח את אושרי שלי? אתה דומה לי! אדם מאושר חוכך את ידיו, ואתה כך עשית בדיוק. איזה ריח מדיפות ידך?

פאפונא ריח מוות.

קרוניאמנטל חה! חה! חה! המאושר מדיף אותו ריח שמדיף המת. חכך את ידך. מה מותר המאושר מן הפגר! גם אני מאושר, אף שלא יעלה בדעתי לחכך את ידי. היה מאושר, חכך את ידך! היה מאושר עוד יותר. היודע אתה עתה את ריח האושר?

פאפונא היה שלום; אם החיים אינם נחשבים עוד בעיניך, שוב אין טעם לדבר אתך. ובשעה שפאפונא התרחק אל תוך הלילה, שבו מתנוצצים אלפי עיניים של חיות שמיימיות חסרות-גוף, קם לפתע קרוניאמנטל על רגליו וחשב: "חסל סדר הטבע והזיכרונות שהוא מעלה בי. למדתי דיי על החיים, הבה ואשובה לפאריס, לחפש את טריסטוז באלרינט רבת-החן האוהבת אותי עד טירוף."

פרק אחרון בגליון הקרוב ■

הוא כרע על ברכיו והתפלל לפני המעיין. באותה שעה שפכה טריסטוז את מרי שיחה.

טריסטוז הו משורר, הנפלת בקסמי המעיין? הו אלי, השב לי את אהובי! בוא! אני יודעת שירים כה יפים.

קרוניאמנטל למעיין יש קול פכפוך.

טריסטוז יהא כך! שכב עם מאהבתך הקרה, שתטביע אותך! אך אם תחיה, תהיה שלי ובקולי תשמע.

היא הלכה לה, ובינות עצי היער עתיר הציפורים המציצות זרם ופכפך המעיין, והתמזג בקול בכיו של קרוניאמנטל, שדמעותיו התערבו באדוות אהבתו. הו מעיין! אתה הפורץ כדם מפצע. אתה הצונן כשיש, ועם כך, חי צלול, נוזלי. אתה, המתחדש לעולם והנשאר לעולם כפי שאתה. אתה, המחיה את גדוהך המתכסים ירקות, אני אוהב אותך. אתה אלוהי ואין בלתך. אתה תרווה את צמאוני. אתה תטהר אותי. אתה תלחש באוזני את זמרתך הנצחית ותיישני בערב.

המעיין מעמקי אפיקי הצר ברפוד זוהר מרגליות, אני שומע את קולך הערב, הו משורר שנפל בקסמי. את אַנְלוֹן אני זוכר, שם יכולנו לחיות, אתה כמלך-הדייג ואני הייתי מצפה לשוכך מתחת עצי התפוח. הו איי התפוחים! אך מאושר אני לשכך באפיקי שלא יסולא בפז. אבני האחלמה יפות למראה. אבן הכחל כחולה יותר משמים בתפארתם. המלכית מזכירה לי שדה מרעה. שהם, אַנְך, אָקט, בדלח. הערב תנצצו בשלל צבעים. כי הערב אחגוג לכבוד אהובי. אבוא לבדי, כיאה לבתולה. את אוננו כבר הוכיח אהובי המשורר, ומתנותיו יקרות ללבי. את עיניו הדומעות נתן לי, שני עיניות מקסימים הנשפכים אל פלגי.

קרוניאמנטל הו מעין רב-פריון, מימך נדמו למחלפות. הפרחים צומחים סביבך, ושנינו נאהב זה את זה לנצח.

לא נשמע אלא ציוץ הציפורים ורחש העלים, ולעתים חיבוטי כנפיים של ציפור משתכשכת במים.

בחורש הקטן הופיע בחור טורזן: היה זה פאפונא האלזיראי. הוא קרב אל המעיין בצעדי מחול.

קרוניאמנטל אני מכיר אותך. אתה פאפונא, שלמד במזרח.

פאפונא הוא ולא אחר. הו משורר מערבי, באתי לחלות את פניך. נודע לי על המהפך שעברת, אך אומרים שעוד אפשר להתייחד אתך לשיחה. איזו לחות! מה הפלא שקולך

למסילה נרחבת, עם פגרים זעיר פה זעיר שם. הנוסעים פוגשים באחרונה בפגרים רבים מדי, פגרים טפטפניים.

הנזיר האדמוני אינני רוצה עוד לעבוד, אני רוצה לחלום ולהתפלל.

הוא השתרע, פניו נשואים השמימה, על אם הדרך הנטועה ערבות בצבע ערפל.

עם עלות הלבנה ירד הלילה. קרוניאמנטל ראה את הנזירים כורעים ברך סביב גופו הדומם של אחיהם. או אז שמע יללה קצרה, צעקה חלושה שגוועה באנחה אחרונה. ואט אט עברו הנזירים בסך לפני קרוניאמנטל, שהתחבא מאחורי קבוצת ערבות.

יער גלוריד רצוני לגרום שהגבר הזה יתעה בין רוחות הרפאים המרחפים בין עצי הלבנה. אך הוא נמלט אל העתיד והנהו חוזר.

שאון טריקת דלתות רחוקות, ולאחריו רעש רכבת נוסעת. מסילה רחבה, מכוסה עשב, רצופה גזעי עצים ובשוליה סלעי ענק. החיים מאבדים עצמם לדעת. שביל למהלך בני-אדם. מעולם לא התעייפו. מנהרות מלאות אוויר מזוהם. גוויות. קולות קוראים לקרוניאמנטל, הוא רץ, הוא רץ, הוא יורד.

בחורש הנאה טיילה לה טריסטוז אפופת שרעפים.

טריסטוז לבי עצוב בלעדיך, קרוניאמנטל. אהבתי אותך בלי משים. הכל ירוק. הכל ירוק מעל לראשי ומתחת לרגלי. איבדתי את שאהבה נפשי. יהא עלי לחפש אחריו כאן או כאן, פה ושם, ובין כה וכה יימצא ודאי מישהו שימצא חן בעיני.

קרוניאמנטל, ששב מן הימים משכבר, צעק צעקה גדולה לפני שהבחין בטריסטוז בראותו שוב את המעיין.

קרוניאמנטל אלוהות! מי את? איה צורתך הנצחית?

טריסטוז הנהו יפה יותר מאי פעם ומהאחרים... שמע, הו משורר. מעתה שלך אני.

בלי לשאת עין אל טריסטוז, נרכן קרוניאמנטל אל המעיין.

קרוניאמנטל אני אוהב מעיינות. הם מסמלים את האלמוות, כשאנים מתייבשים. המעיין הזה לא יבש מעולם. ואני מחפש אלוהות, אך רצוני שהיא תתגלה לעיני בכל נצחיותה. ומעיני לא יבש מעולם.